

65. ÍRÁS

AZ EVOLÚCIÓ FELÜGYELETE

AZ ALAPVETŐ evolúciós anyagi élet — az elme előtti élet — a Fizikai Főszabályozók előkészítő munkájából, valamint a Hét Tökéletes Szellem életátviteli segédkezéséből és a kirendelt élethordozók tevékeny segédkezéséből áll össze. E három teremtő tényező összehangolt működésének eredményeként fejlődik ki az élő szervezet fizikai elmeképessége — azok az anyagi működési rendek, melyek értelmi választ mutatnak a külső környezeti ingerekre és később azokra a belső ingerekre, hatásokra, melyek magában az élőlényelmében keletkeznek.

² ¶ Az élet létrehozásának és fejlődésének így három különböző szintje van:

³ 1. A fizikai-energia terület — az elme-teljesítőképeség létrehozása.

⁴ 2. A szellem-segédek elmesegédkezése — mely már eléri a szellemi felfogóképességet.

⁵ 3. A halandói elme szellemmel való felruházása — mely Gondolatigazító-adományozásban teljeseedik ki.

⁶ ¶ Az élő szervezet környezeti válaszáának gépies-nemtanítható szintjei a fizikai szabályozók működési területei. Az elmeszellem-segédek elevenítik meg és szabályozzák az alkalmazkodó vagy nemgépies-tanítható elmefajtákat — azon élőlények válaszadó rendszereit, melyek képesek a tapasztalatokból tanulni. És ahogy a szellem-segédek az elmebeli képességeket alakítják, úgy az élethordozók komoly mértékű, saját belátáson alapuló irányítást gyakorolnak az evolúciós folyamatok környezeti feltételei felett, egészen az emberi sajátakarát megjelenésének időpontjáig — ez utóbbi pedig azokat a képességeket takarja, hogy az ember megismeri Istent és imádata tárgyául őt választja.

⁷ A lakott világokon az élethordozók, a fizikai szabályozók és a szellem-segédek együttes működése szabja meg a szerves törzsfajlás menetét. És ez az oka annak, hogy az evolúció — az Urantián és máshol is — mindig célirányos és sohasem véletlenszerű.

1. AZ ÉLETHORDOZÓK MŰKÖDÉSE

¹ Az élethordozók a személyiség-átalakulás olyan lehetőségeivel rendelkeznek, mellyel csak kevés teremtményrend van felruházva. E helyi világegyetemi Fiak képesek három különböző létszakaszban is működni. Rendszerint középszakaszú Fiakként látják el a feladataikat, lévén ez az

eredeti állapotuk. Azonban ebben a szakaszban az Élethordozó sehogyan sem tudna a villamos-vegytani területeken úgy működni, mint a fizikai energiákból és az anyagi részecskékből élő létezési egységeket összeállító lény.

² Az élethordozók a következő három szinten képesek működni, és így is tesznek:

³ 1. A villamos-vegytani fizikai szint.

⁴ 2. A majdnem-morontiai létezés szokványos középszakasza.

⁵ 3. A fejlett félszellemi szint.

⁶ ¶ Amikor az élethordozók felkészülnek az élet-megtelepítési feladatra, és miután e vállalkozásuk helyszíneit kiválasztották, összehívják az élethordozó-átalakítási főangyal-bizottságot. E csoport különféle személyiségek tíz rendjéből tevődik össze, beleértve a fizikai szabályozókat és társaikat is, és e csoportot a főangyalok főnöke vezeti, aki e tisztséget Gábriel felhatalmazása és a Nappalok Elődeinek engedélye alapján tölti be. Amint e lények a megfelelő körre rákapcsolódtak, képesek az élethordozókon olyan átalakításokat végezni, melyek képessé teszik őket arra, hogy azon nyomban működhessenek a villamos-vegytani fizikai szinteken.

⁷ Miután az életmintákat előkészítették és az anyagi szerveződések megfelelően kialakították, az élet elterjesztésében szerepet játszó anyagfeletti térerők nyomban működésbe lépnek, és az élet attól fogva létezik. Ez után az élethordozók késlekedés nélkül visszatérnek a szokványos középszakaszú személyiségi létezésükhöz, amely állapotban képesek az élőegységek befolyásolására és a kifejlődő élő szervezetek irányítására, még ha meg is vannak fosztva minden olyan képességtől, hogy az élő anyagból új mintákat szervezzenek — teremtsenek.

⁸ Miután a szerves törzsfajlás egy bizonyos pályát befutott és az emberi fajtájú szabad akarat a legfelsőbb rendű fejlődő élőlényben megjelent, az élethordozóknak vagy el kell hagyniuk a bolygót vagy lemondási fogadalmat kell tenniük; vagyis kötelezniük kell magukat, hogy a szerves törzsfajlás menetébe bármiképpen való beavatkozási kísérlettől a továbbiakban tartózkodnak. És mihelyt ezen önkéntes fogadalmakat megtették azok az élethordozók, akik az újonnan kifejlődött sajátakarátú teremtmények támogatásával megbízandók mellett a jövőben tanácsadói minőségben való működés céljából a bolygón maradás mellett döntöttek, összehívják egy tizenkét tagú bizottságot, melynek vezetője a Csillagrendszer Fejedelmének felhatalmazása alapján és Gábriel engedélyével tevő-

kenykedő személy, az Estcsillagok főnöke; és ezek az élethordozók rögvest átkerülnek a személyiségi létezés harmadik szakaszába — a félszellemi létszintre. És jómagam Andon és Fonta kora óta e harmadik létezési szakaszban működöm az Urantián.

⁹ Mi már várjuk a világegyetem fényben és életben való megállapodásának korát, egy olyan lehetséges negyedik létállapotot, amelyben teljes mértékben szellemiek leszünk, azonban eddig még soha nem részesültünk kinyilatkoztatásban, hogy milyen eljárással is fogjuk elérni e kívánatos és fejlettebb állapotot.

2. AZ EVOLÚCIÓS KÖRKÉP

¹ Az ember felemelkedésének története a tengeri mozgatótól a földi teremtrész urának szintjére valóban az élőlénytani küzdelemről és az elme túléléséről szóló regény. Az ember elsőfajú ősei úgyszólván a tengerfenék sára és iszapja voltak azokban a pangó és meleg vízű öblökben és lagúnákban, melyek az ősi beltengerek kiterjedt partvonalai mentén helyezkedtek el, éppen azokban a vizekben, amelyekben az élethordozók elhelyezték a három független életmintát az Urantián.

² A tengervízi növényvilág korai formái közül igen kevés faj vett részt azokban a korszakos jelentőségű változásokban, melyek eredményét a ma élő állatszerű határterületi élő szervezetek jelentik. E korai köztes fajták egyikének túlélői a szivacsok, azok az élőlények, melyeken keresztül a növényiből az állati felé tartó *fokozatos* átmenet végbement. E korai átmeneti formák, bár nem azonosak a mai szivacsokkal, nagyon hasonlítanak hozzájuk; ezek valóban átmenetet képező élőlények — nem növények, nem állatok — voltak, azonban végül elvezettek az igazi állati életformák kifejlődéséhez.

³ A baktériumok, az igen kezdetleges jellegű, egyszerű növényi szervezetek vajmi keveset változtak az élet hajnala óta; az élődsi viselkedésükben még némi visszafejlődést is mutatnak. Sok gombafaj ugyancsak visszafelé haladó fejlődési irányt mutat az evolúció terén, lévén ezek olyan növények, amelyek elveszítették a levélzöld-termelő képességüket és többé-kevésbé élősködőkbe váltak. A betegséget okozó baktériumok többsége és azok segéd-vírusos testjei valóban az átalakult élődsi gombák e csoportjába tartoznak. A közbenső időkben a hatalmas növényvilág egésze olyan ősből fejlődött ki, amelyektől maguk a baktériumok is leszármaztak.

⁴ Az állati élet felsőbbrendű állati-véglény fajtája hamar megjelent, mégpedig *hirtelenül*. És ezen igen távoli időktől fogva az amőba, a jellegzetes egysejtű állati szervezet, csak kevés változáson ment keresztül. Nagyrészt ma is

úgy éli az életét, ahogy akkor, amikor az élet kifejlődésében ez az élőlény jelentette a legújabb és legnagyobb előrelépést. E parányi teremtrész és véglény-unokatestvérei azt jelentik az állatvilágnak, amit a baktériumok a növényvilágnak; ezek mutatják az első korai evolúciós lépések nyomát az élet változatossá válásában, azzal együtt, hogy ezek *a továbbfejlődésre képtelenek* bizonyultak.

⁵ Rövidesen a korai egysejtű állatfajták közösségekre társultak, először a volvox-mozzatok mintája szerint, rögtön azután pedig a hidrák és a medúzák ága mentén. Még később kifejlődtek a tengeri csillagok, tengeri liliumok, tengeri sünök, tengeri uborkák, százlábúak, rovarok, pókok, héjas állatok és az ezekkel közeli rokonságban álló földigiliszták és piócák csoportjai, melyeket hamarosan követtek a puhatestűek — az osztriga, a nyolckarú polip és a csiga. Mellettük száz és száz faj jelent meg és tűnt el; csak azokat említettük meg, amelyek túléltek a véges-végtelen küzdelmet. Az ilyen, fejlődésre képtelen fajok a halak később megjelenő családjával együtt ma a korai és alsóbbrendű állatoknak a fejlődés egy szintjén megrekedt fajait, az életfa tovább nem fejlődött ágait képviselik.

⁶ ¶ A szintér tehát készen állt az első gerinces állatok, a halak megjelenésére. A halak családjából két különleges módosulat ágazott le, a békáké és a szalamandraké. És a békák iránya lett az, amelyen az állati életben elkezdődött ama fokozatos elkülönülések sorozata, amely végül magának az embernek a megjelenésében tetőzött.

⁷ A béka az egyik legkorábbi túlélő emberfaj-ős, azonban e teremtmény szintén képtelen volt a fejlődésre, nagyrészt olyan formában létezik ma is, mint azokban a régmúlt időkben. A békák faja az egyetlen, a földön ma is élő őse a korai emberfajoknak. Az emberi fajnak ma már nincsenek a békák és az eszkimók közé eső élő ősei.

⁸ ¶ A békákból fejlődtek ki a hüllők, egy gyakorlatilag kihalt nagy állatcsalád, melyből azonban még a kipusztulás előtt megjelent a teljes madárvilág és az emlősök számos rendje.

⁹ Az ember előtti törzsfajlásban talán a legnagyobb ugrás akkor következett be, amikor a hüllőből madár lett. A mai madárfajták — sasok, kacsák, galambok és struccok — mind az óriási hüllőkből származtak le réges-régen.

¹⁰ A békák családjából származó hüllővilágot ma négy túlélő osztály képviseli: kettő a fejlődésre képtelenek közé tartozik, nevezetesen a kígyók és a gyíkok, valamint unokatestvéreik, az aligátorok és a teknősök; van egy részleges fejlődésre képes osztály, a madarak családja, valamint egy negyedik, az emlősök ősei és az emberi faj közvetlen leszármazási ága. És bár már régen szétváltak útjaik, az eltűnő hüllők nagytöbbsége az elefántban és a masztodon-

ban tükröződik, míg a különleges formáik az ugráló kengurukban maradtak fenn.

¹¹ ¶ Az Urantián mindössze tizennégy törzs jelent meg, ezek közül a halak voltak az utolsók, és a madarak, valamint az emlősök óta egyetlen új osztály sem fejlődött ki.

¹² ¶ Egy mozgékony, kistermetű, húsevő, ám viszonylag nagy aggyal rendelkező dinoszaurusz volt az, amelyből a méhlepényes emlősök *hirtelenül* leszármaztak. Ezek az emlősök gyorsan és sok különböző irányban fejlődtek tovább, nemcsak a mai közönséges változataiknak adva életet, hanem olyan tengeri fajtákká is alakulva, mint a bálnák és a fókák, valamint az olyan légi vándorokká, mint a denevérfélék.

¹³ Az ember tehát elsősorban az ősi kelet-nyugati védett tengerekben elterjedt *nyugati élet-mintából* leszármazott, felsőbbrendű emlősökből fejlődött ki. Az élő szervezetek *keleti és központi csoportjai* már korán kedvezően fejlődtek az állati létezés ember előtti szintjeinek elérése irányába. Ám az idő múlásával az életbetelepítés keleti központja nem érte el az értelmes ember-előtti állapot kielégítő szintjét, mert a csíra-sejtanyagának felsőbbrendű fajtáiban több alkalommal is helyrehozhatatlan mértékű veszteségeket szenvedett, s így mindörökre elveszítette az emberré válást előmozdító erők helyreállítására való képességét.

¹⁴ Lévéen, hogy az elmének a fejlődésre való képessége e keleti csoportban olyan alacsonyrendű volt a másik két csoportéhoz képest, az élethordozók a feletteseik egyetértésével úgy alakították a környezetet, hogy még inkább elszigeteljék a kifejlődő élet ezen alsóbbrendű, ember-előtti ágait. Ezen alsóbbrendű teremtménycsoportok kizárása minden látható jel szerint véletlenszerűen zajlott le, a valóságban azonban egészen célirányos volt.

¹⁵ Az értelem evolúciós megjelenésének későbbi szakaszában az emberi faj maki-ősei messze fejlettebbek voltak Észak-Amerikában, mint más világrészeken; és ezért a közbeavatkozásunkra a nyugati életbetelepítési színtérről elvándoroltak a Bering-földnyelven át Ázsia délnyugati partjára, ahol a fejlődésük folytatódott és a központi életcsoport bizonyos fajtáival való keveredés előnyeiből is részesültek. Az ember így bizonyos nyugati és központi életfajtákból, ám a központtól a közel-keleti területekig elterülő vidékeken fejlődött ki.

¹⁶ Az Urantián megtelepített élet így fejlődött a jégkorszakig, amikor is maga az ember először megjelent és megkezdte mozgalmassá bolygói létpályáját. És az ősembernek a jégkorszaki megjelenése a földön nem pusztán véletlen esemény volt; erre terv szerint került sor. A jégkorszak zord és szigorú éghajlati viszonyai minden szempontból illettek az óriási túlélőképességgel felruházott emberi lény

ellenálló fajtája létrehozásának támogatására irányuló célkitűzésünkhöz.

3. A TÖRZSFEJLŐDÉS ELŐMOZDÍTÁSA

¹ Aligha tudnánk megmagyarázni a mai emberi elmének azokat a furcsa és különösnek tűnő történéseket, melyek a korai evolúciós fejlődés során végbementek. Az élő dolgok eme látszólag különös törzsfajlódása végig célirányos terv szerint haladt, azonban önkényesen nem avatkozhatunk be az életminták fejlődésébe azt követően, hogy egyszer már működésbe hoztuk azokat.

² ¶ Az élethordozók minden lehetséges természeti erőforrást igénybe vehetnek és bármely, az életkísérlet fejlődésmentét segítő váratlan körülményt kihasználhatnak, azonban nincs engedélyünk a növény vagy állati törzsfajlódásba beavatkozni, illetőleg a növény vagy állati evolúció jellegét vagy irányát önkényesen alakítani.

³ Már beszámoltunk nektek arról, hogy az urantiai halandók az ősi békafejlődési folyamat révén fejlődtek ki és hogy e felemelkedő faj, melynek potenciálját egyetlen béka hordozta, alig menekült meg a kihalástól egy bizonyos alkalommal. De ebből nem szabad arra következtetni, hogy az emberiség evolúciója e ponton egy véletlen eseménnyel véget ért volna. Abban a pillanatban nem kevesebb mint ezer különböző és egymástól távol elhelyezkedő, módosuló életfajta tartottunk megfigyelés alatt és támogattunk, melyeket az emberi előtti fejlődés különböző mintáivá való alakulásra készítettünk volna. Ez a tényleges ősbéka a harmadik választásunkat testesítette meg, az első két életfajta ugyanis minden megőrzési erőfeszítésünk ellenére kipusztult.

⁴ ¶ Ha Andon és Fonta még azelőtt elpusztult volna, hogy utódaik születnek, akkor ez ugyan késleltette volna az ember kifejlődését, de nem akadályozta volna meg. Andon és Fonta megjelenését követően és még azelőtt, hogy az állati élet módosuló emberi potenciáljai kimerültek volna, nem kevesebb mint hétezer kedvező adottságú ág fejlődött ki, melyek elvezethettek volna az emberi törzsfajlódás valamilyen válfajához. És e jobb fajták közül sokat később magukba is olvasztottak a terjeszkedő emberi faj különféle ágai.

⁵ A kifejlődő állatfaj emberi potenciáljai már jóval az Anyagi Fiú és Leány, az élőlénytani nemesítők bolygóra való megérkezése előtt kimerültek. Az állati élet ezen élőlénytani állapotát az élethordozók a harmadik szakaszú szellem-segédi működés jelenségében ismerik fel, mely önmagától végbemegy a teljes állati élet azon teljesítőképességének kimerülésével egyidejűleg, melyből az ember előtti egyedek másult képességei származnak.

⁶ ¶ Az Urantián az emberiségnek a jelenleg is a rendelkezésre álló emberi fajtákkal kell megoldania a halandói fejlődés problémáit — a jövőben több emberi faj már nem fejlődik ki az ember előtti forrásokból. Ám e tény nem zárja ki az emberi fejlődés jóval magasabb szintjeinek elérését a halandó fajokban még mindig meglévő törzsfajlási lehetőségek értelmes támogatásán keresztül. Az emberi életfajta támogatása és megőrzése érdekében miáltalunk, élethordozók által az emberi sajátakarát megjelenése előtt megtett dolgokat az embernek magának kell megtennie ezen esemény bekövetkezte után, valamint azt követően, hogy a törzsfajlásban való tevékeny részvételtől mi visszavonultunk. Általában véve az ember evolúciós végzete a saját kezében van, és a tudományos ismereteknek előbb-utóbb meg kell haladniuk az ellenőrizetlen természetes kiválogatódás és eseti túlélés véletlenszerű működését.

⁷ És az evolúció támogatásának ismertetésekor nem volna érdemtelen rámutatni arra, hogy az előttek álló hosszú jövőben, amikor talán majd bekerültök az élethordozók testületébe, bőségesen sok lehetőséget kaptok, hogy javaslatokat tegyetek és bármiképpen fejlesszitek az élet irányításának és megtelepítésének terveit és módszerét. Legyetek türelemmel! Ha vannak jó ötleteitek, ha kigondoltok jobb igazgatási módszereket a világegyetemi területek bármely részére, akkor bizonyosan lehetőséget fogtok kapni arra, hogy azokat a társaitoknak és az intézőtársaitoknak az eljövendő korszakokban előadjátok.

4. AZ URANTIAI KALAND

¹ Ne kerülje el a figyelmeteket az a tény, hogy az Urantiát életkísérleti világgént jelölték ki a számunkra. E bolygón végeztük a hatvanadik kísérletet a nebadoni élet-formaterv sataniai átvételének módosítása és lehetséges fejlesztése céljából, és a feljegyzések tanúsága szerint számos jótékony hatású módosítást vittünk véghez a szabványos életmintákon. Közelebről, az Urantián kidolgoztunk és kielégítő mértékben bemutattunk nem kevesebb mint huszonnyolc életmódosítást, melyek az egész Nebadon számára hasznosak lesznek az eljövendő korokban.

² De az életlétesítés sohasem kísérleti jellegű egyetlen világon sem annyiban, hogy valami még ki nem próbált és ismeretlen dologgal próbálkoznánk. Az élet kifejlődése mindig fokozatos, a különválás irányába vivő és változatos eljárás, de sohasem a vak véletlen irányítja azt, s nem szabályozatlan és véletlenszerűségi értelemben sem teljesen kísérletező jellegű.

³ ¶ Az emberi élet számos vonása bőséges bizonyítékot ad arra, hogy a halandói létezés jelenségét avatott tervezés alapozta meg, hogy a szerves törzsfajlás nem pusztán

mindenségrendi baleset. A megsérült élő sejt képes bizonyos vegyi anyagok termelésébe kezdeni, melyek a szomszédos ép sejteket arra serkentik és állítják be, hogy azonnal bizonyos, a sérülés gyógyulási folyamatait segítő anyagokat kezdjenek el kiválasztani; és ugyanekkor ezen egészséges és sértetlen sejtek osztódni kezdenek — ténylegesen elkezdnek új sejteket teremteni, melyek a baleset következtében megsemmisült bármelyik sejtet képesek helyettesíteni.

⁴ A sérülés helyreállítása és a sejszaporodás kapcsán megmutatózó e vegyi működés és kölcsönhatás az élethordozók ama választását tükrözik, melynek eredménye egy, a vegyi kölcsönhatások és azok élőlénytani következményeinek százezernél is több szakaszát és sajátosságát mutató képlet. Az élethordozók csaknem félmillió célirányos kísérletet végeztek a kutatóállomásaikon, mielőtt végleg e képlet mellett döntöttek az urantiai életkísérlethez.

⁵ Mihelyt az urantiai tudósok többet is megtudnak e gyógyító vegyi anyagokról, hatékonyabban fogják tudni kezelni a sérüléseket, és közvetetten többet fognak megtudni bizonyos súlyos betegségek kezeléséről is.

⁶ Azóta, hogy az életlétesítésre sor került az Urantián, az élethordozók továbbfejlesztették e gyógyító eljárást, s egy másik sataniabeli világon alkalmazták is, melynek eredményeként javult a fájdalomtűrő-képesség és a társulást alkotó ép sejtek osztódási képessége is jobban szabályozott.

⁷ ¶ Az urantiai életkísérlet számos különleges vonást mutatott, azonban a két legrendkívülibb mozzanat az volt, hogy az andoni emberfajta a hat színes nép kifejlődése előtt jelent meg, valamint hogy később egyetlen családban egyidejűleg jelentek meg a szangik másultak. Az Urantia az első sataniai világ, ahol a hat színes fajta egyazon emberi családból ered. Ők rendszerint külön fajtákból emelkednek ki az előemberi állati fajtán belüli független másulatokból, és a földön rendszerint egyenként és hosszú időszakok során át egymás után jelennek meg, mégpedig először a vörös ember, a színsor végén pedig az indigó.

⁸ Egy másik rendkívüli eljárási eltérés a Bolygóherceg kései érkezése. A herceg rendszerint nagyjából a sajátakarát kifejlődésének idején jelenik meg a bolygón; és ha e tervet követték volna, akkor Kaligasztia még Andon és Fonta korában érkezett volna meg az Urantiára helyett, hogy csaknem ötszázezer évvel később, a hat szangik emberfajta megjelenésével egyidejűleg tette volna ezt.

⁹ Egy szokványos lakott világon az élethordozók a Bolygóherceg kiküldését Andon és Fonta megjelenésének idején vagy valamivel később igényelték volna. De lévén, hogy az Urantiát életmódosítási bolygónak jelölték ki, az

volt az előzetes megállapodás, hogy a Melkizedek megfigyelők, szám szerint tizenketten, jöjjenek az élethordozók tanácsadóiként és a bolygó felvigyázóiként és így működjenek a Bolygóherceg megérkezéséig. E melkizedek akkor érkeztek meg, amikor Andon és Fonta a döntésük révén alkalmassá vált arra, hogy a halandói elméjükbe Gondolatigazító költözzön.

¹⁰ ¶ Az Urantián az élethordozóknak a sataniabeli élet fejlesztésére irányuló igyekezete szükségszerűen számos, látszólag haszontalan átmeneti életforma létrehozását eredményezte. Azonban az ezek révén nyert előnyök elegendő mértékben igazolják a szabványos élet-formatervekhez képest végrehajtott urantiai változtatásokat.

¹¹ A szándékunk az volt, hogy az urantiai evolúciós életben a sajátakarati korai megnyilvánulását hozzuk létre, és ezt el is értük. A sajátakarati rendszerint csak az után bukkan fel, hogy a színes fajták már hosszú ideje léteznek, és rendszerint a vörös ember felsőbbrendű fajtái között jelenik meg először. A ti világotok az egyetlen a Sataniában, ahol az emberre jellemző sajátakarati a színes fajták előtti emberfajtaban jelent meg.

¹² De azon erőfeszítésünk során, hogy gondoskodjunk azoknak az örökítő tényezőknek az egyesítéséről és társításáról, melyek végül elvezettek az emberi faj emlős őseinek megjelenéséhez, azzal szembesültünk, hogy meg kellett engednünk az örökítő tényezők száz és ezer egyéb és viszonylag haszontalan keverékének és társulásának kialakulását. Az erőfeszítéseink e látszólag furcsa melléktermékei közül sok a szemetek elé tárulhat, ha a bolygói múltba leástok, és én igencsak el tudom képzelni, hogy a korlátozott emberi nézőpontból e dolgok mennyire rejtélyesnek tűnhetnek.

5. AZ ÉLET-EVOLÚCIÓ NEHÉZSÉGEI

¹ Az élethordozók számára valóban sajnálatos azt megélni, hogy az értelmes élet urantiai módosítására irányuló különleges erőfeszítéseinket olyannyira hátráltatták azok a megrendítően szomorú eltérések, melyeket nem állt módunkban irányítani: a Kaligasztia-féle árulásról és az ádami vétekről van szó.

² De az egész élőlénytani kaland során a legnagyobb csalódást az okozta nekünk, hogy bizonyos kezdetleges növényi életek olyan nagy mértékben és váratlanul tértek vissza az élődsi baktériumok levélzöld-előtti szintjeire. A növényvilág fejlődésmenetének ezen eseménye számos sajnálatos betegséget okozott a felsőbbrendű emlősöknél, különösen a sérülékenyebb emberi fajnál. E kellemtelen helyzettel való szembesüléskor csak kisebb jelentőséget tulajdonítottunk az ezzel járó nehézségeknek, mert

úgy tudtuk, hogy az ádami élet-sejtanyagával való későbbi keveredés oly mértékben megerősíti a kialakuló kevert emberfajta ellenállóképességét, hogy ezáltal gyakorlatilag ellenállóvá válik minden, a növényi szervezetek által okozott betegséggel szemben. Ám az ádami vétek miatti csapás következményeként a reményeinkben végül csalódunk kellett.

³ A világegyetemek mindenségét, beleértve az Urania nevű kicsiny világot is, nem úgy igazgatják, hogy ahhoz a jóváhagyásunkat kérik és nem is úgy, hogy az nekünk megfeleljen, még kevésbé pedig úgy, hogy kielégítsék a szeszélyeinket és a kíváncsiságunkat. A világegyetemi igazgatásért felelős bölcs és mindenható lények kétségtelenül pontosan értik a dolgukat; így tehát az élethordozóknak és a halandói elméknek az a kötelességük, hogy türelmesen várjanak a sorukra és őszintén működjenek együtt a bölcsesség szabályával, az erő uralmával és a fejlődés menetével.

⁴ A győtrelemnek természetesen vannak ellentételezései, mint amilyen Mihály alászállása is volt az Urantián. De minden ilyen megfontolástól függetlenül a bolygó későbbi mennyei felügyelői teljes bizodalommal viseltetnek az emberi faj végleges evolúciós győzelme, valamint az eredeti terveink és életmintáink végső érvényesülése iránt.

6. AZ ÉLET EVOLÚCIÓS MÓDSZEREI

¹ Egy mozgó tárgy pontos helyét és sebességét lehetetlenség egyidejűleg meghatározni; bármelyik mérése szükségszerűen megváltoztatja a másikat. Hasonló látszólagos ellentmondással szembesül a halandó ember, amikor megpróbálkozik az ősejtanyag vegyelemzésével. A vegyész feltárhatja a *halott* ősejtanyag vegytanát, de nem lesz képes leírni az *élő* ősejtanyagnak sem a fizikai szerveződését, sem az eleven működését. A tudós bármilyen közel kerül is az élet titkaihoz, nem fogja feltárni azokat, mégpedig azért nem, mert a vizsgálathoz meg kell ölnie az ősejtanyagot. A halott ősejtanyag súlya megegyezik az élőével, de a két dolog mégsem ugyanaz.

² ¶ Az élő dolgok és lények eredeti alkalmazkodóképességgel vannak felruházva. Minden *élő* növényi vagy állati sejtben, minden *élő* — anyagi vagy szellemi — szervezetben egyfajta kielégíthetetlen törekvés van az örök tökéletesedés után a környezethez való igazodás, a szervezeti alkalmazkodás és a magasabb szintű életvitel terén. Ezek az élő dolgokban meglévő elpusztíthatatlan erőfeszítések bizonyítják, hogy minden élő dologban létezik a tökéletesedésre való belső törekvés.

³ A növények törzsfajlásában a legfontosabb állomás a levélzöld-termelő képesség kifejlődése volt, a második legfontosabb lépésnek pedig az egysejtű csírama-

gok összetett maggá fejlődése tekinthető. Az egysejtű csíramag a leghatékonyabb forma az egyed szaporításához, azonban hiányzik belőle a magban meglévő változatosság és változékonyság adottsága.

⁴ A felsőbbrendű állatfajok törzsfejlődésének egyik leghasznosabb és legösszetettebb fejezetében az élőlénynek kifejlődött az a képessége, hogy a benne keringő vörösvérsejtekben lévő vasat az oxigénszállító és széndioxid-eltávolító szerep ellátására bírja. A vörösvérsejtek e fejlődése mutatja, hogy a fejlődő élőlények képesek működésüket az átalakuló vagy változó környezethez igazítani. A felsőbbrendű állatok, az embert is ideértve, a vörösvérsejtekben lévő vas közreműködése révén látják el oxigénnel a testük szöveteit, mely oxigént visz az élő sejtekhez és éppily hatékonyan távolítja el a sejtekből a széndioxidot. Ugyanakkor más fémek is igénybe vehetők ilyen célból. A tinta-hal rezet használ ehhez, míg a tengeri zsákállat a vanádiumot alkalmazza.

⁵ Az ilyen jellegű élőlénytani igazodás folytatódását példázza a felsőbbrendű urantiai emlősök fogzatának átalakulása; az ember távoli őseinek harminchat foguk volt, az alkalmazkodási átalakulások során az ősembernel és közeli rokonainál fejlődött ki a harminckét fogból álló fogazat. Ma az emberi faj fogszáma lassan huszonnyolcra csökken. A törzsfejlődés folyamata e bolygón még mindig tevékeny és alkalmazkodó mozgásban van.

⁶ Az élő szervezetek számos, látszólag rejtélyes átalakulása ugyanakkor tisztán vegyi, teljesen fizikai jellegű. Bármely emberi lény véráramában a tizenkét belső elválasztású mirigy termelte szabályozó váladékok között állandóan több mint 15.000.000 vegyi kölcsönhatás bekövetkezésére van lehetőség bármely pillanatban.

⁷ ¶ A növényi élet alsóbbrendű formái tökéletes kapcsolatban állnak a fizikai, vegytani és villamos környezetükkel. Ám az egyre magasabb létfokokon a hét szellemsegéd újabb és újabb elme-segédkezése lép működésbe, és az elme tevékenysége egyre inkább szabályozóvá, teremtővé, összehangolóvá és meghatározóvá válik. Az állatoknak az a képessége, hogy önmagukat alkalmassá tegyék a levegőbeli, a vízi vagy a szárazföldi életre, nem természetfeletti képesség, hanem a fizikai szintjüket meghaladó igazodás.

⁸ A fizika és a vegyészet egyedül nem képes magyarázatot adni arra, hogy emberi lény miként fejlődött ki az őstengerekben élt első őssejtanyagból. A tanulási képesség, az emlékezés és a különféle környezeti változásokra való érzékenység az elme sajátossága. A fizika törvényeire nem hat a tanítás; e törvények változatlanok és megváltoztathatatlanok. A vegyi kölcsönhatásokat sem módosítja a nevelés; e válaszok egységesek és megbízhatók. A Korlátlan Abszolút jelenlétét leszámítva a villamos és a vegyi

kölcsönhatások kiszámíthatók. De az elme képes hasznosítani a tapasztalatokat, képes tanulni azokból a viselkedési mintákból, melyek az ismétlődő ingerekre válaszként adódnak.

⁹ Az értelmes szintet el nem érő élőlények is válaszolnak a környezeti ingerekre, viszont az elme-segédkezést igénybe vevő élő szervezetek képesek magát a környezetet átalakítani, szabályozni.

¹⁰ A fizikai agy a hozzá kapcsolódó idegrendszerrel együtt éppúgy birtokolhatja az elme-segédkezésre való érzékenységet természetes képességét, mint ahogy a személyiség fejlődő elméje birtokol valamennyit az eredendő szellemi felfogóképességéből, és ezért birtokában van a szellemi fejlődés és felemelkedés lehetőségeinek. Az értelmi, a társadalmi, az erkölcsi és a szellemi evolúció a hét szellem-segédttől és a fizikain túli szinteken működő társaiktól függ.

7. EVOLÚCIÓS ELMESZINTEK

¹ A hét elmeszellem-segéd a helyi világegyetem alsóbbrendű, értelmes létezői lényei elméjének sokoldalú segítője. Ezt az elmerendet a helyi világegyetemi központokból vagy az ezekhez kapcsolódó világokból segítik, de az alsóbbrendű elme-működésre a csillagrendszerek központjaiból fejtenek ki irányító hatást.

² Egy evolúciós világon sok, igen sok függ e hét segéd munkájától. Ezek azonban elme-segédkezők; nem vesznek részt a fizikai törzsfejlődésben, ami az élethordozók területe. Mindazonáltal e szellemi képességeknek az élethordozók kiteljesedő és alapvető rendje szerint meghatározott és természetes eljárással való tökéletes összhangja felelős azért, hogy a halandó az elme jelenségében csak a természet megnyilvánulásait és a természeti folyamatok eredményét ismeri fel, jóllehet néha bizonyos mértékig összezavarodtok, amikor az anyaggal társult elme természetes megnyilvánulásaival kapcsolatos dolgokat a maguk teljességében próbálják meg értelmezni. És ha az Urantia sokkal inkább az eredeti terveknek megfelelően működne, még kevesebb különös dolgot figyelhetnétek meg az elmével kapcsolatban.

³ A hét szellem-segéd inkább erőkörszerű, semmint entitás jellegű, és a szokványos világokon más helyi világegyetemi segédekkel kapcsolódik össze. Az életkísérleti bolygókon azonban e szellem-segédék viszonylag elszigetelten működnek. Az Urantián, az életminták különleges természetéből eredően, az alsóbbrendű segédek sokkal több nehézségbe ütköztek az evolúciós élőlényekkel való kapcsolatteremtés során azokhoz az esetekhez képest, melyeket a nagyobb mértékben szabványosított élelteljesítés jellemez.

⁴ Még egyszer megemlítem, hogy egy átlagos evolúciós világon a hét szellem-segéd sokkal tökéletesebb összhangban van az állati fejlődés fejlett szakaszaival, mint az Urantián. A Nebadon világegyetembeli egész működésük során a segítők egyetlen kivételtől eltekintve az uranti-ai élőlények kifejlődő elméivel való kapcsolatteremtésben tapasztalták a legkomolyabb nehézségeket. E világon számos határjelenség adódott — az élőlényi válaszok gépies-nemtanítható és nemgépies-tanítható fajtái zavaró társulásainak formájában.

⁵ A hét szellem-segéd nem lép kapcsolatba a szervezeti környezeti válaszok tisztán gépies rendjeivel. Az élő szervezetek effajta, értelmes szintet el nem érő megnyilvánulásai egyértelműen az erőter-központok, a fizikai szabályozók és társaik energia-területéhez tartoznak.

⁶ A tapasztalatokból való *tanulás* képessége alapjainak megszerzése a szellem-segédnek működésének kezdetét jelzi, és e segítők éppúgy működnek a kezdetleges és láthatatlan lételvi lények legalacsonyabb rendű elméiben, mint az emberi lények evolúciós sorának legfelsőbb rendű fajtáiban. Ezek a forrásai és mintái annak a máskülönben kisebb-nagyobb mértékben rejtélyes viselkedésnek és azoknak a nem teljesen ismert gyors visszahatásoknak, melyeket az elme az anyagi környezet hatásaira mutat. E hűsleges és mindig megbízható befolyásoló hatásoknak sokáig kell kifejteniük előzetes segédkezési tevékenységüket, míg az állati elme eléri a szellemi felfogóképesség emberi szintjét.

⁷ A segítők kizárólag a hatodik szakaszú szintig, az istenimádat szelleméig működnek közre a tapasztaló elme kifejlődésében. Ezen a szinten szükségszerűen bekövetkezik a segédkezések áthatása — az a jelenség, amikor a felsőbbrendű összehangolódik az alacsonyabb rendűvel a magasabb fejlődési szintek elérése érdekében. És még további szellemi segédkezés kíséri a hetedik és utolsó segédnek, a bölcsesség szellemének a tevékenységét. A szellemvilág segédkezése során az egyén sohasem tapasztal hirtelen átmenetet a szellemi együttműködésben; e változások mindig fokozatosan és a viszonyosság elvén következnek be.

⁸ A környezeti ingerekre adott fizikai (villamos-vegyszeri) és elmebeli válaszok területeinek mindig különbözőknek kell lenniük, és ennek megfelelően mindezeket a szellemi tevékenységektől független jelenségeként kell felfogni. A fizikai, az elmei és a szellemi gravitáció a mindenségrendi valóság különböző területei, ha a közöttük lévő kapcsolatokat figyelmen kívül hagyjuk.

8. EVOLÚCIÓ IDŐBEN ÉS TÉRBEN

¹ Az idő és a tér feloldhatatlan kapcsolatban áll egymással; ez a társulás keletkezésüktől fogva jellemzi őket. Az időbeli késedelmek szükségszerű velejárói bizonyos térhelyzeteknek.

² Ha nem értitek, hogy miért töltünk oly sok időt az életfejlődési evolúciós változások kivitelezésével, akkor csak azt mondhatom, hogy nem időzíthetjük az életfolyamatok kibontakozását gyorsabbra, mint amennyire azt a bolygó fizikai átalakulási folyamatai megengedik. Ki kell várunk a bolygó természetes, fizikai fejlődését; a földtani evolúcióra semmilyen befolyásunk sincs. Ha a fizikai feltételek lehetővé teszik, akkor képesek lennénk elérni, hogy az élet teljes evolúciója jóval kevesebb mint egymillió év alatt végbemenjen. De mi mindannyian a Paradicsom Legfőbb Urainak fennhatósága alá tartozunk, és a Paradicsomon az idő nem létezik.

³ Az egyén mérőrudja az idő méréséhez nem más, mint az életének hossza. Így az idő minden teremtményt korlátoz, és ezért tekintik az evolúciót hosszan elnyúló folyamatnak. Számunkra, akiknek élettartamát nem korlátozza időbeli létezés, az evolúció nem tűnik ilyen elhúzódó eseménynek. A Paradicsomon, ahol az idő nem létezik, e dolgok mind *jelen* vannak a Végtelenség elméjében és az Örökkévalóság cselekedeteiben.

⁴ Miként az elme evolúciója függ a fizikai feltételek lassú kialakulásától és késedelmet is szenved emiatt, úgy a szellemi előrehaladás is függ az elmebeli gyarapodástól és mindenképpen késedelmet szenved az értelmi elmaradottság miatt. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a szellemi evolúció a tanultságtól, a műveltségtől vagy a bölcsességtől függene. A lélek kifejlődhet az elmebeli műveltségtől függetlenül, de nem mehet végbe elmei teljesítőképesség hiányában és akkor sem, ha az egyénben nincs meg a vágy — a továbbélés választása és az örökké tartó tökéletesedés megvalósítására irányuló döntés formájában — a mennyei Atya akaratának teljesítésére. Jóllehet a túlélés nem függ a tudás vagy bölcsesség birtoklásától, a fejlődés azonban igen.

⁵ ¶ A mindenségrendi evolúció kísérleti állomásain az elme mindig uralja az anyagot, és a szellem mindig összefüggésben van az elmével. E különböző felruházottságok összehangoló és szervező működésének elmaradása időbeli késedelmet okozhat ugyan, ám ha az egyén igazán ismeri Istent és vágyik arra, hogy megtalálja őt és olyan legyen, mint ő, akkor biztosított a túlélés, tekintet nélkül az időbeli hátrányokra. A fizikai helyzet hátrányba hozhatja az elmét, az elme természetellenes volta pedig késleltetheti a szellemi felemelkedést, de mindezen akadályok nem győzhetik le a lélekben meghozott döntést.

⁶ Amint a fizikai feltételek megértek, *hirtelenül* elmei evolúciós folyamatok mehetnek végbe; amint az elme kedvező állapotot ér el, *hirtelenül* szellemi átalakulások történhetnek; amint az egyén tisztán felismeri a szellemi értékeket, akkor a mindenségrendi jelentéstartalmak fel-

ismerhetővé válnak, és a személyiség egyre inkább kiszabadul az időhátrányból és kilép a tér korlátai mögül.

⁷ [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az Urantián állandó besorolású nebadoni Élethordozó hitelesítette.]